

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2To/12/2018
Identifikačné číslo spisu: 9514100086
Dátum vydania rozhodnutia: 14.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:9514100086.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obžalovanej Mgr. B. N. pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d), písm. f) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. c), § 139 ods. 1 písm. c), § 127 ods. 4 Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona formou účastníctva podľa § 21 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 14. januára 2020 v Bratislave, o odvolaní obžalovanej Mgr. B. N. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 25. júna 2018, sp. zn. PK - 2T/21/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku napadnutý rozsudok sa zrušuje.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovaná Mgr. B. N.O., nar. XX. E. XXXX v G., trvale bytom F. U. A. XX, X., Č. H.

sa uznáva za vinnú, že

dňa 15. januára 2014, v poludňajších hodinách, v jej rodinnom dome v obci I. - Q. číslo XXX, objednala u P. Y. vraždu jej manžela JUDr. L. S., pričom ho inštruovala, že vraždu má vykonať v najbližší piatok, teda dňa 17. januára 2014, bližšie nešpecifikovanou krátkou strelnou zbraňou, ktorú mu zabezpečí a podrobne mu vysvetlila spôsob, akým má vraždu vykonať a ako má naložiť s telom jej manžela, pričom si má zabezpečiť za účelom vykonania skutku komplica; za vykonanie toho prisľúbila P. Y. finančnú hotovosť vo výške 50.000,- eur, pričom motívom jej konania bolo získanie manželovej časti majetku po vyhlásení ho za mŕtveho, za účelom čoho zničila jeho pas,

teda

dopustila sa konania, ktoré spočívalo v úmyselnom organizovaní úmyselného usmrtenia iného s vopred uváženou pohnútkou a taký čin mal byť spáchaný na chránenej osobe

- manželovi a v úmysle získať majetkový prospech, pričom nedošlo k pokusu ani dokonaniu zločinu,

čím spáchala

prípravu na obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona, § 144 ods. 1,

ods. 2 písmeno d), písm. f) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c), § 127 ods. 4 Trestného zákona.

Za to sa odsudzuje:

Podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 36 písm. j), § 38 ods. 8 Trestného zákona, s použitím § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, na trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu stredného stupňa stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona sa jej ukladá ochranný dohľad na 2 (dva) roky.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred súdom I. stupňa

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „súd prvého stupňa“) z 25. júna 2018, sp. zn. PK-2T/21/2014, bola obžalovaná Mgr. B. N. uznaná za vinnú z obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d), písm. f) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c), § 127 ods. 4 Trestného zákona v štádiu prípravy na zločin podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona, formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 15. januára 2014, v poľudňajších hodinách, v jej rodinnom dome v obci I. - Q. číslo XXX, objednala u P. Y. vraždu jej manžela JUDr. L. S., pričom ho inštruovala, že vraždu má vykonať v najbližší piatok, teda dňa 17. januára 2014, bližšie nešpecifikovanou krátkou strelnou zbraňou, ktorú mu zabezpečí a podrobne mu vysvetlila spôsob, akým má vraždu vykonať a ako má naložiť s telom jej manžela, pričom si má zabezpečiť za účelom vykonania skutku komplica; za vykonanie toho prisľúbila P. Y. finančnú hotovosť vo výške 50.000,- eur, pričom motívom jej konania bolo získanie manželovej časti majetku po vyhlásení ho za mŕtveho, za účelom čoho zničila manželov pas.

Za to jej prvostupňový súd uložil podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 36 písm. j), § 38 ods. 8 Trestného zákona, s použitím § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona prvostupňový súd obžalovanú na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona prvostupňový súd obžalovanej uložil ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky.

II.

Odvolanie

a vyjadrenie k nemu

Proti tomuto rozsudku podala ihneď po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaná Mgr. B. N. prostredníctvom svojho obhajcu, a to proti všetkým výrokom.

Podané odvolanie obžalovaná odôvodnila vlastným písomným podaním z 27. júna 2018, v ktorom napadnutému rozsudku vytkla nejasnosť, neúplnosť skutkových zistení a nesprávne právne posúdenie skutku. Poukázala tiež na to, že Špecializovaný trestný súd sa nevyrovnal so všetkými pre rozhodnutie významnými skutočnosťami a nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy. Obžalovaná nesúhlasila s tvrdením Špecializovaného trestného súdu, že z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní by bolo možné jednoznačne a bez pochybností vyvodit' záver o tom, že skutok popísaný v obžalobe sa stal a že by ho spáchala obžalovaná. Na základe uvedených skutočností obžalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu v celom rozsahu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Totožné skutočnosti obžalovaná uviedla aj prostredníctvom svojho obhajcu Mgr. Dávida Štefanku v podaní z 10. júla 2018, označenom ako „Odvolanie obžalovanej voči rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 25.06.2018.“

Následne, podaním z 31. júla 2018, obžalovaná doplnila odôvodnenie odvolania prostredníctvom obhajcu Mgr. Dávida Štefanku. V doplnení odôvodnenia odvolania uviedla, že skutku, zo spáchania ktorého bola uznaná za vinnú, sa nedopustila a nedopustila sa ani žiadneho takého konania, ktoré by bolo možné kvalifikovať tak, ako je to uvedené v podanej obžalobe. Obžalovaná je presvedčená o tom, že Špecializovaný trestný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil.

Zdôraznila, že 10. - 22. januára 2014 so svedkom Y. vôbec nebola, pretože sa zdržiavala v Českej republike u partnera S. O.. Dňa 15. januára 2014 sa so svedkom Y. nemohla stretnúť, keďže vykonávala kontrolu účtovníctva spoločnosti O. - B. s.r.o.. Dôvodom, pre ktorý obžalovaná túto skutočnosť neuviedla skôr, bolo podľa jej vyjadrenia to, že na základe väzobného stíhania a celého sledu udalostí, vrátane odlúčenia od dcéry S., bola pod vplyvom silných antidepresív a až po absolvovaní liečby a po opakovanom čítaní výsluchov svedka Y. si uvedomila presný časový sled toho, kde sa v ktorý deň nachádzala. V rámci svojej výpovede na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25. júna 2018 obžalovaná podľa vlastných slov jasne uviedla dôvody, pre ktoré zmenila svoju výpoveď, pričom Špecializovaný trestný súd jej výpoveď označil za tendenčnú, bez náležitého odôvodnenia. V zmysle § 2 ods. 10 a § 2 ods. 11 Trestného poriadku však podľa obžalovanej Špecializovanému trestnému súdu nič nebránilo v tom, aby si verifikoval ňou tvrdené skutočnosti vyžiadanim si dôkazov napríklad od spoločnosti, v ktorej kontrolovala účtovníctvo. Obžalovaná má za to, že jej výpoveď je dôveryhodná a presvedčivá. Rozpory, ktoré sa v jej výpovedi objavili, odstránila a vysvetlila dôvod ich vzniku.

V ďalšej časti odvolania poukázala na to, že samotný popis objednávky vraždy tak, ako jej je kladený za vinu obžalobou, je v rozpore s výpoveďou svedka L., pretože tento uvádza rozdielne dni, kedy mal s Y. hovoriť a stretnúť sa a kedy mu mal Y. o vražde povedať. Objednávka vraždy tak podľa obžalovanej nemohla byť vykonaná 15. januára 2014 tak, ako to popisuje obžaloba. Ak by aj napriek uvedeným skutočnostiam súd uveril tvrdeniu svedka Y., obžalovaná v súvislosti s tým zdôraznila, že nebola preukázaná najpodstatnejšia okolnosť celej obžaloby, konkrétne že svedok Y. konal na jej príkaz, pokyn, resp. objednávku. Poukázala tiež na to, že svedok P. Y. bol de facto v postavení agenta provokatéra, keďže sa obžalovanej niekoľkokrát pýtal na to, ako to urobila. Obžalovaná v tejto súvislosti poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. marca 2013, sp. zn. 3 To 10/2012, v zmysle ktorého: „Odvolací súd zastáva názor, že išlo o nelegálnu snahu vyvolať v obžalovaných konanie, ktoré by bolo možné posudzovať ako trestnú činnosť, pričom takýto zásah štátnych orgánov odporuje zásadám právneho štátu, ako sú vyjadrené v právnom poriadku Slovenskej republiky a konkretizované v trestnoprávných kódexov a príslušnej judikatúre“, ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. apríla 2012, sp. zn. 5 To 9/2011, v zmysle ktorého: „Pod policajnou provokáciou treba rozumieť zámerné, aktívne podnecovanie alebo navádzanie, či iné iniciovanie spáchania trestnej činnosti u druhej osoby, ktorá by inak protiprávne nekonala. Skrytá reakcia polície smie naproti tomu sledovať zistenie skutočností dôležitých pre trestné konanie, odhalenie páchatel'a trestného činu, zabezpečenie dôkazov o jeho trestno-právne postihnuteľnom konaní, zabránenie mu v jeho pokračovaní a minimalizácia spôsobených škôd.“

Obžalovaná poukázala aj na rozhodnutie najvyššieho súdu z 25. októbra 2016, sp. zn. 2 To 15/2015, v rámci ktorého konštatoval, že „v prerokúvanej trestnej veci... nie je možné použitie dôkazov, ktoré boli zadovážené od 16. januára 2014 prostredníctvom osoby svedka P. Y., ktorý po tomto dátume, kedy oznámil skutok polícii, konal de facto v postavení agenta, aj keď mu v tom bránila skutočnosť, že nebol príslušníkom Policajného zboru, resp. ako iná osoba nebol a nemohol byť použitý ako agent, pretože v prerokúvanej veci nejde o trestný čin korupcie ani terorizmu. Týka sa to nielen jeho svedeckej výpovede po 16. januári 2014, ale aj ďalších úkonov, najmä vyhotovených obrazovo-zvukových záznamov.“ Napriek skutočnosti, že Špecializovaný trestný súd uvedenú konštatáciu najvyššieho súdu v odôvodnení napádaného rozsudku uviedol, následne podľa obžalovanej nelogicky dodal, že smel prihliadať len na dôkaz výpoveďou svedka P. Y. vo vzťahu k tým okolnostiam, ktoré nastali pred oznámením trestného činu polícii.

Z uvedeného podľa obžalovanej vyplýva, že Špecializovaný trestný súd pozmenil význam právneho názoru najvyššieho súdu prezentovaného v predmetnom rozhodnutí, ktorý hovorí nielen o nepoužiteľnosti svedeckej výpovede P. Y. vo vzťahu k udalostiam po 16. januári 2014, ale aj o nepoužiteľnosti svedeckej výpovede P. Y. vykonanej po 16. januári 2014, ako aj ďalších na ňu naväzujúcich úkonov. Inými slovami, rešpektujúc právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je podľa názoru obžalovanej procesne nespôsobilá aj výpoveď svedka P. Y. vykonaná po 16. januári 2014, hoc týkajúca sa opakovane udalostí pred týmto dátumom. Z napadnutého rozsudku Špecializovaného trestného súdu podľa názoru obžalovanej zároveň vyplýva, že výpoveď tohto svedka je „jediným pôvodným, priamym a usvedčujúcim dôkazom“ (str. 18 napádaného rozsudku), teda záver o vine vychádza výlučne z tohto (podľa názoru obžalovanej) nezákonného dôkazu.

V ďalšej časti podaného odvolania obžalovaná poukázala na viaceré nelogické tvrdenia Špecializovaného trestného súdu vo vzťahu k posudzovaniu osoby svedka P. Y.. Nelogické je podľa nej napríklad tvrdenie Špecializovaného trestného súdu o tom, že svedok sa navonok prejavoval tým, že nemá zábrany a je schopný fyzickej likvidácie inej osoby, hoci samotný svedok na hlavnom pojednávaní v rámci svojho výsluchu uviedol, že niekoľko mesiacov pred skutkom mal údajne odmietnuť vykonať pre obžalovanú inú vraždu (vraj nejakej známej alebo kamarátky) so slovami, že on vraždy nerobí. Nelogickým je podľa obžalovanej aj konštatovanie Špecializovaného trestného súdu o tom, že s poukazom na svedeckú výpoveď svedka P. Y., ktorého tvrdenia boli v zhode s tvrdeniami svedka L. i so skutočnosťami vyplývajúcimi z úradného záznamu spísaného Národnou kriminálnou agentúrou, nemal pochybnosti o tom, že svedok P. Y. 15. januára 2014 zotrval v dome obžalovanej. Uvedené konštatovanie podľa obžalovanej nielenže nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, ale je aj v rozpore s právnym názorom nadriadeného súdu a so základnými zásadami trestného konania, pretože svedok L. je policajtom 1. operatívneho oddelenia OKP OR PZ v Trenčíne a v zmysle ustálenej judikatúry platí, že pokiaľ bol v trestnej veci vypočúvaný ako svedok príslušník polície, ktorý vykonával operatívne šetrenie na mieste trestného činu, jeho výpoveď je možné použiť ako dôkaz pred súdom len vtedy, ak vypovedal o skutočnostiach, o ktorých sa nedozvedel z vysvetlenia inej osoby. Rovnako tak ani úradný záznam nie je podľa názoru obžalovanej možné považovať za zákonný dôkaz, pretože úradné záznamy spísané príslušníkmi Policajného zboru nie sú dôkazným prostriedkom v trestnom konaní a preto ich nie je možné čítať ani ako listinné dôkazy na hlavnom pojednávaní a nie je možné o ne oprieť ani obžalobu, či iné meritorne rozhodnutie prokurátora v prípravnom konaní.

Obžalovaná zdôraznila, že po vrátení veci vyšli najavo nové skutočnosti, najmä jej výpoveď z 25. júna 2018, a Špecializovaný trestný súd tak de facto rozhodoval na základe iných skutočností, než odvolací súd. Z tohto dôvodu nie je podľa obžalovanej možné striktné a bez ďalšieho riadiť sa názorom odvolacieho súdu.

Vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku obžalovaná poukázala na to, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, na základe čoho mal byť naplnený kvalifikačný znak kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 144 ods. 2 písm. f) Trestného zákona, teda na základe čoho by malo byť preukázané, že motívom údajného skutku mal byť úmysel získať majetkový prospech. Na naplnenie tohto kvalifikačného znaku

nepostačuje podľa obžalovanej samotná skutočnosť, že v prípade smrti poškodeného by bola jeho dedičkou. Takáto dedukcia je podľa obžalovanej absurdná aj s ohľadom na jej majetkové pomery, ktoré boli a sú v značnom nepomere k poškodenému, nakoľko len na území Slovenskej republiky disponuje nehnuteľným a hnutelným majetkom v hodnote niekoľko stoviek tisíc eur.

Vo vzťahu k majetku, ktorý mala obžalovaná údajne nadobudnúť po vražde poškodeného, teda rodinnému domu v I. - Q., ktorého polovicu jej poškodený daroval dobrovoľne, tak ako to sám uviedol pri svojej výpovedi, tento má podľa obžalovanej hodnotu cca 180.000,- eur, pričom polovica prináležiaca poškodenému predstavuje čiastku vo výške 90.000 eur. V prípade jeho smrti by teda majetkový prospech obžalovanej predstavoval 90.000 eur, pričom v zmysle obžaloby mala svedkovi Y. sľúbiť 50 000,- eur a ďalších 3 000,- eur, resp. 5.000,- eur malo podľa názoru obžaloby ísť komplicovi. Zisk obžalovanej by teda predstavoval 35 000,- eur, čo predstavuje polovicu hodnoty auta, ktoré v danom čase využívala. Napriek tomu, že vzťah s poškodeným skončil vzájomnou neverou, odcudzením a rozvodom, podľa obžalovanej spolu nikdy neboli zo zisťných dôvodov. Ak sa navyše vezmú do úvahy ťažkosti, ktoré by so skutkom, tak ako uvádza obžaloba, mali byť spojené (zabezpečenie zbrane a následná likvidácia komplica a svedka Y.), potom celý dej a najmä údajný motív vyznieva podľa obžalovanej úplne absurdne.

Dokonca aj samotný súd prvého stupňa v rámci odôvodnenia v poradí druhého rozsudku zo dňa 25. januára 2017, sp. zn. PK-2T/21/2014, podľa obžalovanej uviedol: „Súd sa prikláňa k záveru, že vzhľadom na úzku časovú spojitosť s dohodou o rozvode manželstva rezonuje viac motivácia majúca základ v prirodzených citoch človeka a jeho vnútornej snahe o dosiahnutie harmonického stavu v prostredí partnerského súžitia, než vidina majetkového prospechu spojená s dlhodobším uvažovaním, a premysleným rozhodnutím.“

Nelogicky a bez akejkoľvek opory vo vykonanom dokazovaní preto podľa obžalovanej vyznieva vykonávaný záver prezentovaný na str. 26 napadnutého rozsudku o tom, že mala konať len s prísľubom odmeny, nie rozhodným záväzkom na jej vyplatenie. Obžalovaná v tejto súvislosti položila otázku, že ak by si čisto hypoteticky niekto objednal vraždu, či by riskoval vlastný život tým, že by nevyplatil nájomnému vrahovi sľúbenú odmenu.

Iracionálne pôsobia podľa obžalovanej taktiež konštatovania Špecializovaného trestného súdu, ktorý v napadnutom rozsudku uvádza, že vychádzal z majetkových pomerov preukázaných v konaní (t. j. zo skutočnosti, že bola spoločníčkou spoločnosti W. - M., s.r.o., ktorej kompletne účtovné podklady Špecializovaný trestný súd nemal k dispozícii, resp. z jej zostatku na účte v F., a.s.) z čoho vyvodil, že obžalovaná nemala dostatočné finančné prostriedky poskytnúť pôžičku svedkovi Q.. Špecializovaný trestný súd sa však podľa obžalovanej vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, ktorou operuje v odôvodnení svojho rozsudku, a síce že svedok Y. jej robil ochrankára a dostával za to od nej peniaze, ktoré boli zdrojom obživy pre jeho rodinu. Špecializovaný trestný súd sa podľa obžalovanej nevysporiadal ani so skutočnosťou, že obžalovaná je používateľkou motorového vozidla zn. BMW 535 Gran Turismo, resp. že aj svojmu bývalému manželovi kúpila motorové vozidlo zn. Mini Cooper.

Podľa názoru obžalovanej z vykonaného dokazovania nevyplýva, na základe čoho mal byť naplnený kvalifikačný znak spáchania skutku „s vopred uváženou pohnútkou“, keďže len samotná skutočnosť, že naviazala mimomanželský pomer, sama o sebe nemôže viesť k záveru o úmysle usmrtiť bývalého manžela. Obžalovaná v tejto súvislosti nepoprela, že do manželstva vstupovala s inými očakávaniami, avšak manželské nezhody a aj nevera nie je ničím ojedinelým. Uviedla, že neveru bývalého manžela následne opätovala a táto situácia vyústila do dohody o rozvode a majetkovom vyrovnaní, pričom ich manželstvo bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 9. marca 2014, sp. zn. 18C/40/2015. Uvedené však podľa obžalovanej žiadnym spôsobom nepreukazuje súvis s údajnou pohnútkou usmrtiť poškodeného (jej bývalého manžela). Tento právny záver preto považuje za znak očividnej arbitrárnosti rozhodovania súdu, resp. dotvárania skutkového deja tak, aby zodpovedal skutkovej podstate trestného činu kladeného jej za vinu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa jej názoru vyplýva, že súd možnosť existencie takejto pohnútky vyvodil výlučne z existencie záznamu z odpočúvania jej účastníckej

stanice dňa 24. januára 2014, kde komunikovala s partnerom O., ktorý uviedol: „A idem k Tebe....Mám tam poličku dáku voľnú?“, na čo mu obžalovaná odpovedala: „Ešte nie. Dnes.“ Podľa názoru obžalovanej ide o absurdné tvrdenie Špecializovaného trestného súdu, ktoré sa nezakladá na pravde, pretože obžalovaná sa nikdy v priebehu konania netajila existenciou mimomanželského vzťahu, dokonca predmetný rozhovor sa mal odohrať v čase, keď sa s poškodeným už dohodli na rozvodovom konaní. Vo vzťahu k predmetnej komunikácii obžalovaná zopakovala svoje tvrdenie vyslovené na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25. júna 2018, že jej partner O. mal v pláne vytvoriť si v jej firme v S. X. pobočku, pričom predmetná komunikácia sa týkala práve jeho nast'ahovania sa do sídla firmy.

Obžalovaná taktiež poukázala na nelogické konštatovanie prvostupňového súdu, uvedené na str. 21 napadnutého rozsudku, v ktorom je uvedené: „Súd právne posúdil skutok i ako účastníctvo podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona z dôvodu viazanosti právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý bol vyslovený na str. 25 uznesenia tohto súdu sp. zn.: 2To 2/2017 z 24. apríla 2018, uvedomujúc si, že § 21 ods. 1 Tr. zák. pripúšťa účastníctvo len na dokonanom trestnom čine a na pokuse, nie na príprave.“ Z uvedeného je podľa obžalovanej zrejmé, že konajúci súd len formálne popisuje zákonnú právnu konštrukciu uvedenú v § 21 ods. 1 Trestného zákona, v zmysle ktorej je príprava trestného činu úkladnej vraždy formou účastníctva nezmyselná (poukázala pritom na R 62/1992 a R 58/1973).

V ďalšej časti podaného odvolania obžalovaná uviedla, že z vykonaného dokazovania podľa jej názoru nebolo jednoznačne preukázané, že skutok sa stal a že ho spáchala tak, ako je to uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Prokuratúra podľa nej neunesla dôkazné bremeno tvrdení uvedených v obžalobe a z vykonaného dokazovania nevyplýva záver, že by sa obžalovaná dopustila konania, ktoré sa jej kladie za vinu, resp. ak by aj súd uveril výpovedi svedka P. Y. do 16. januára 2014, tak ním tvrdené konanie obžalovanej nenaplnia skutkovú podstatu trestného činu kladeného jej za vinu. Napadnutý rozsudok je podľa obžalovanej založený len na jednej výpovedi korunného svedka, pretože ostatné dôkazy sú podľa jej názoru nezákonné alebo v prerokovanej veci právne bezvýznamné, avšak ak táto jediná výpoveď nie je verifikovaná ďalšími dôkazmi, nie je možné na tomto podklade založiť rozhodnutie o vine. Obžalovaná v tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tos 4/2009, v zmysle ktorého „jeden priamy dôkaz, výpoveď chráneného svedka, musí byť starostlivo overený radom ďalších nepriamych dôkazov potvrdzujúcich vierohodnosť priameho dôkazu o účasti obžalovaných na spáchaní skutkov, pre ktoré sú žalovaní.“ Poukázala tiež na rozhodnutie zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 30, roč. 2010, v zmysle ktorého „obžaloba v trestnej veci môže byť opretá o výpovede svedkov a iné dôkazy vykonané pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, prípadne pre oznámením uznesenia o vznesení obvinenia, ak k ich vykonaniu došlo po začatí trestného stíhania vo veci. Ak je ale výpoveď svedka jediným usvedčujúcim dôkazom alebo vo významnej miere rozhodujúcim dôkazom, o ktorý chce prokurátor, ako nositeľ dôkazného bremena v konaní pred súdom, oprieť obžalobu, je nevyhnutné takého svedka vypočuť až po vznesení obvinenia a tak zachovať právo obvineného na kontradiktórny postup. Ak obvinený po vznesení obvinenia žiada zopakovať výsluchy iných svedkov, je na úvahe orgánov činných v trestnom konaní, aby po posúdení dôkaznej situácie vo veci rozhodli o potrebe vykonať kontradiktórny výsluch svedka. Na spravodlivé súdne konanie a na kritickú previerku výpovede svedka postačuje, ak je výsluch svedka vykonaný v prítomnosti obvineného alebo jeho obhajcu v konaní pred súdom.“

Špecializovaný trestný súd síce na str. 21 napadnutého rozsudku konštatuje, že „pri uznaní viny vychádzal z kľúčového dôkazu výpoveďou svedka P. Y., pričom skutočnosti ktoré tento svedok uvádzal boli verifikované i ostatnými vykonanými dôkazmi ...“, avšak podľa názoru obžalovanej vôbec neuvádza, ktoré konkrétne dôkazy mali verifikovať ktoré skutočnosti, práve naopak, v rozpore s procesne prípustnou časťou výpovede svedka P. Y. sú výpovede ostatných svedkov (P. N. a T. Q.), pričom ostatné dôkazy, ako napr. záznam z odpočúvania jej účastníckej stanice, rozsudok Okresného súdu v Uherskom Hradišti z 9. decembra 2014, sp. zn. Nc13007/2014 alebo darovacia zmluva sami o sebe, ale ani vo vzájomnej súvislosti nepreukazujú, že by sa obžalovaná mala dopustiť skutku, ktorý jej je kladený za vinu. Tieto dôkazy preukazujú výlučne to, že obžalovaná nadviazala mimomanželský pomer, že

otcom jej dcéry je S. O. a že jej bývalý manžel na ňu darovacou zmluvou previedol polovicu rodinného domu č. 730. Akékoľvek iné závery a dedukcie nemajú podľa obžalovanej oporu vo vykonanom dokazovaní a boli by prejavom arbitrárnosti rozhodovania, ako aj porušením zásady in dubio pro reo a práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Obžalovaná v tejto súvislosti poukázala na § 2 ods. 12 Trestného poriadku, pričom doplnila, že Špecializovaný trestný súd bez náležitého odôvodnenia na strane 20 uvádza, že „pri posudzovaní vierohodnosti dôkazov vzal súd do úvahy, že svedok P. N. je v blízkom príbuzenskom pomere k obžalovanej, sú súrodenci, ktorí sa navzájom podporujú nielen v osobnom, ale aj pracovnom živote. Svedok T. Q. je v dlhoročnom priateľskom vzťahu tak k obžalovanej ako aj k jej bratovi, pomáhajú si v podnikateľských činnostiach, trávili spolu voľný čas. O ich kladnom vzájomnom vzťahu založenom na vzájomnej dôvere svedčí i nimi tvrdný fakt, že si požičiavali veľké sumy peňazí, podmienky pôžičky a vrátenia peňazí boli určené len na základe ústnej dohody. Svedok Q. vstupuje do trestného konania až po prepustení obžalovanej z väzby, na návrh obhajoby. Súd mal na zreteľ vzťah týchto svedkov k obžalovanej pri posudzovaní vierohodnosti a objektivity ich tvrdení a preto s osobitnou pozornosťou porovnával, analyzoval a vyhodnocoval nimi prezentované skutočnosti v kontexte ďalších vykonaných dôkazov.“ Z citovaného textu ako ani z následného odôvodnenia napadnutého rozsudku pritom podľa obžalovanej explicitne nevyplýva, ako napokon konajúci súd posúdil vierohodnosť a objektivitu svedeckých výpovedí uvedených svedkov, avšak z prezentovaného textu je podľa obžalovanej možné badať, že Špecializovaný trestný súd akoby prezumoval nedôveryhodnosť týchto osôb a ich výpovedí, čo však nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a je to v príkrom rozpore so zásadou neustrannosti súdu, ako aj právom na spravodlivý súdny proces. Podľa obžalovanej totiž nemožno prijať záver o nedôveryhodnosti svedka výlučne na základe jeho príbuzenského, resp. priateľského vzťahu k osobe obžalovanej.

V ďalšej časti odôvodnenia odvolania obžalovaná zdôraznila, že v spisovom materiáli v predmetnej veci sa nachádzajú aj nezákonné a procesne nespôsobilé dôkazy, hoci podľa aplikačnej praxe môžu byť súčasťou spisu výlučne procesne použiteľné dôkazy (poukázala pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. júna 2006, sp. zn. 4 Tz 9/2006). V predmetnej veci taktiež absentuje vysporiadanie sa s návrhom prokurátora na uloženie trestu prepadnutia veci podľa § 60 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, a to potravinárskej transparentnej fólie, 5 kusov zaťahovacích pásov bielej farby, 4 kusov zaťahovacích pásov čiernej farby a čierneho plastového švihadla.

Zároveň z odôvodnenia rozsudku v rozpore s § 168 ods. 1 Trestného poriadku nevyplýva výpočet vykonaných dôkazov, ani to, ako sa s tým-ktorým dôkazom Špecializovaný trestný súd vysporiadal (procesne správny a zákonný postup podľa obžalovanej predpokladá uvedenie všetkých dôkazov a následne ich vyhodnocovanie z hľadiska zákonnosti, prípustnosti, obsahu a pod.) Z požiadavky, aby súd uviedol, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera, podľa obžalovanej vyplýva, že nestačí iba na začiatku odôvodnenia rozsudku uviesť všetky dôkazy, ktoré boli vykonané, ich mechanickým vymenovaním (výpočtom) a urobiť záver o tom, že „... vykonaným dokazovaním súd zistil skutkový stav tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti rozsudku.“ Podľa názoru obžalovanej je potrebné uviesť, ktorá časť skutku, ktorá okolnosť významná pre rozhodnutie, je konkrétnym vykonaným dôkazom preukázaná, čo je z vykonaného dôkazu relevantné pre skutkové zistenia (a následne aj pre právne závery o kvalifikácii skutku).

Obžalovaná poukázala taktiež na skutočnosť, že v rámci odôvodnenia rozsudku absentuje informácia o tom, či boli strany konania oboznámené aj s návrhmi kompetentných orgánov (prokurátora) na vydanie príkazov na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky a podobne. Takto vykonané dokazovanie je pritom podľa obžalovanej nezákonné, s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. júna 2013, sp. zn.: 4 To 3/2012, v ktorom súd konštatoval, že „z citovaných ustanovení § 114 ods. 2. § 115 ods. 2 a § 117 ods. 5 Trestného poriadku je zrejme, že príkaz na vyhotovenie obrazovo-zvukového záznamu, na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky a na použitie agenta je oprávnený v prípravnom konaní vydať písomne sudca pre prípravné konanie a to len

na návrh prokurátora. Možno preto vysloviť, že bez takéhoto návrhu sudca pre prípravné konanie uvedené príkazy nie je oprávnený vydať. Bolo preto povinnosťou súdu prvého stupňa okrem vydaných príkazov sudcu pre prípravné konanie zákonným spôsobom oboznámiť na hlavnom pojednávaní aj návrhy prokurátora na vydanie týchto príkazov a až po takto vykonanom dokazovaní následne hodnotiť ich zákonnosť a obsah.“ Uvedené chyby napadnutého rozsudku spôsobujú podľa obžalovanej nepreskúmateľnosť a koniec koncov aj nepresvedčivosť a naznačujú nezákonný a svojvoľný postup súdu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa názoru obžalovanej taktiež nevyplýva to, aké dôkazy boli vykonané, resp. odmietnuté a nevyplýva z neho ani uvedenie toho, ktorý dôkaz preukazuje ktorú skutočnosť, resp. aké dôkazy v súhrne preukazujú skutkový dej tak, ako bol popísaný v rámci obžaloby.

Obžalovaná poukázala aj na znenie § 2 ods. 10 Trestného poriadku a v tejto súvislosti zdôraznila, že v priebehu konania nebolo vykonané obnovenie záznamov z kamier v dome (ktoré podľa názoru obžalovanej mohlo prispieť k objasneniu skutkového stavu), ktoré síce je časovo náročné, zložité a drahé, ale nie vylúčené.

S poukazom na uvádzané chyby napadnutého rozsudku možno podľa obžalovanej považovať toto rozhodnutie za nepreskúmateľné, čím došlo k porušeniu jej práv na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Obžalovaná pritom v nadväznosti na to poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. decembra 2012, sp. zn. 5 To 9/2011, v ktorom najvyšší súd konštatoval: „Aké iné ďalšie dôkazy však špecializovaný trestný súd vyhodnotil jednotlivito i v ich súhrne vo vzťahu k prvej časti skutku ..... však z odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku už nie je možné zistiť.“

Podľa názoru obžalovanej nie je v posudzovanej trestnej veci daný taký súhrn priamych alebo nepriamych dôkazov, ktorý by tvoril logickú a ničím nenarušenú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá by vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazovala všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčovala by ju z jeho spáchania, ale súčasne by vylučovala možnosť akéhokoľvek iného záveru, pretože v danej veci bol vykonaný len jediný usvedčujúci dôkaz, a to výpoveď svedka P. Y. Výpoveď svedka Y. Špecializovaný trestný súd síce považoval za jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý a vierohodný jediný usvedčujúci dôkaz, ale na druhej strane je podľa obžalovanej prinajmenšom spochybnený výpoveďami viacerých svedkov, výpoveďou obžalovanej, ako aj listinnými dôkazmi. Dôkazná situácia, v rámci ktorej jedna skupina dôkazov svedčí v prospech obžalovanej a druhá v jej neprospech, vyvoláva podľa jej názoru stav skutkových pochybností, ktoré sa nepodarilo odstrániť inými dôkazmi a ktoré odôvodňujú uplatnenie procesnej zásady *in dubio pro reo*.

Na základe uvedených skutočností obžalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu zrušil a vec mu vrátil na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Podané odvolanie obžalovaná doplnila aj podaním zo 16. augusta 2018, nazvaným „Vyjadrenie“, v ktorom poukázala na to, že vykonané dokazovanie vykazuje chyby, že bolo vykonané v rozpore s Trestným poriadkom a že na takto získaných dôkazoch nemožno založiť záver o jej vine. Poukázala pritom na výpovede poškodeného JUDr. Ľ. S., parafrázované na str. 13 a 14 napadnutého rozsudku, pričom z textu odôvodnenia rozsudku podľa jej názoru nie je zrejmé, ktorý výrok pochádza z ktorého výsluchu, avšak podľa jej názoru za zákonný dôkaz je možné považovať len výsluch poškodeného vykonaný pred 16. januárom 2014, pretože jeho ďalšie výpovede sú dôkazom obsahovo nadväzujúcim na činnosť svedka P. Y. ako osoby vo faktickom postavení svedka. Opätovne taktiež zdôraznila nepoužiteľnosť výpovedí svedka P. Y. po 16. januári 2014, po ktorom dátume začal konať ako agent. V tejto súvislosti opätovne zdôraznila, že nezákonnými a procesne nespôsobilými sú nielen dôkazy získané a predložené svedkom P. Y., ako to podľa nej mylne uvádza Špecializovaný trestný súd, ale všetky dôkazy, ktoré sa obsahovo viažu na jeho činnosť, teda dôkazy, ktoré pochádzajú a sú odvodené od činnosti tohto svedka.

Vô vzťahu k prepisom hovorov nachádzajúcim sa v spise obžalovaná uviedla, že v spise sa nachádzajú výlučne niektoré účelovo vybraté telefonáty a sms správy, pričom jej nie je zrejmé, kto vykonával ich selekciu, zber a výber. Podľa názoru obžalovanej predstavuje selekcia a výber len niektorých hovorov nezákonný postup, keďže hodnotenie dôkazov malo byť ponechané na konajúci súd. Uvedený postup je podľa jej názoru zároveň porušením práva na obhajobu, pretože obhajoba sa nemohla vyjadriť ku všetkým hovorom a sms správam, porušením zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci, zásady rovnosti zbraní a taktiež porušením práva na spravodlivý proces. Vô vzťahu k zničeným hovorom a sms správam, ktoré boli v prospech obžalovanej, avšak nie sú súčasťou spisu, táto uviedla, že záznamy a sms správy je možné zničiť len výnimočne, postupom podľa § 115 ods. 8 Trestného poriadku, pričom sa však v spise nenachádza ani zápisnica o zničení záznamu, na základe čoho je podľa obžalovanej možné hovoriť o nezákonnom postupe orgánov činných v trestnom konaní, ktorý robí nezákonnými aj samotné dôkazy získané zo záznamu telekomunikačnej prevádzky.

Obžalovaná taktiež opätovne poukázala na skutočnosť, že úradný záznam nie je možné považovať za zákonný dôkaz a v nadväznosti na to opätovne zdôraznila, že súčasťou spisu môžu byť výlučne procesne použiteľné dôkazy.

Opätovne tiež zdôraznila, že obžaloba má k dispozícii výlučne svedeckú výpoveď P. Y. do 16. januára 2014, pričom táto je z obsahovej stránky bezvýznamná a len na jej základe nemožno založiť rozhodnutie o vine. Ostatné dôkazy v tejto veci sú buď nezákonné alebo právne bezvýznamné.

Vô vzťahu k zmene svojej výpovede obžalovaná poukázala na svoje zdravotné záznamy, ktoré Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložila v prílohe podania, pričom tieto podľa jej názoru preukazujú, v akom psychickom stave sa nachádzala pri svojich skorších výpovediach. Obžalovaná zároveň uviedla, že skutočnosť, že dňa 15. januára 2014 nemohla byť osobne prítomná na stretnutí so svedkom P. Y., potvrdzuje čestné prehlásenie M. M., ktorú sa obžalovanej podarilo kontaktovať až po vynesení rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pričom táto bola priamo prítomná dňa 15. januára 2014 spolu s obžalovanou na adrese F. M. XXX, J. M., ako aj na obede v reštaurácii P.. Výsluch tejto svedkyne považuje obžalovaná za veľmi dôležitý dôkaz trestného konania, ktorý by mal byť vzatý do úvahy a realizovaný Špecializovaným trestným súdom po zrušení napadnutého rozsudku.

Výchádzajúc z uvedených skutočností obžalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu zrušil a vec mu vrátil na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Prokurátor sa k odvolaniu obžalovanej do dňa konania verejného zasadnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nevyjadril. Na verejnom zasadnutí prokurátor uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a správny a odvolanie obžalovanej navrhol podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

Obhajca obžalovanej na verejnom zasadnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uviedol, že vzhľadom na všetky skutočnosti, ktoré boli v predchádzajúcom konaní uvedené na verejnom zasadnutí, navrhol zrušiť napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku, pričom dôvody, ktorých by bolo viac, ponechal na odvolací súd a zároveň navrhol vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

III.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie obžalovanej je sčasti dôvodné.

Najvyšší súd ako súd odvolací preskúmaním na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu zistil, že súd prvého stupňa vykonal vo veci všetky potrebné a pre rozhodnutie vo veci dôležité dôkazy (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku, veta prvá, per analogiam), tieto správne a náležite vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku), z čoho vyplynul správny právny záver rezultujúci do odsudzujúceho rozsudku.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, reagujúc na odvolacie námietky obžalovanej Mgr. B. N., že Špecializovaný trestný súd správne za podstatný podklad svojho rozhodnutia o vine obžalovanej vzal výpoveď svedka P. Y. v tej časti, v ktorej vypovedal o udalostiach do 16. januára 2014, než začal byť riadený a usmerňovaný políciou. Pokiaľ sa obžalovaná Mgr. B. N. domnievala, že je nepoužiteľná ktorákolvek výpoveď tohto svedka vykonaná po 16. januári 2014, a s ňou spojené a na ňu nadväzujúce dôkazy, ide o mylnú predstavu, a zrejme sčasti i nepresné vyjadrenie odvolacieho súdu najmä v uznesení 2 To 15/2015 z 25. októbra 2016, pretože niet pochybností o tom, že svedok P. Y. si neskreslene zapamätal aj po 16. januári 2014 udalosti pred tohto dňa a bol schopný o nich vypovedať bez toho, aby mohol mať ktokoľvek s bežným logickým úsudkom pochybnosti o ich ovplyvnení udalosťami a spomienkami zachovanými na to, čo sa stalo po 16. januári 2014. Z týchto dôvodov správne ako prvostupňový, tak i odvolací súd považoval výpoveď tohto svedka o udalostiach do 16. januára 2014 za logickú, pravdivú, neskreslenú a neovplyvnenú akýmkoľvek negatívnym vzťahom k obžalovanej.

K tomuto dôkazu sa pripájajú ďalšie naň nadväzujúce, ako je výpoveď svedka P. L., obžalovanej Mgr. B. N., záznamy telefonických hovorov, ako aj ďalšie, najmä listinné dôkazy.

Prvostupňový súd správne skonštatoval, že výpoveď svedka L. je len reprodukciou výpovede svedka Y., avšak potvrdzuje, že ho Y. telefonicky kontaktoval vo večerných hodinách 15. januára 2014 a požiadal ho o osobné stretnutie v závažnej veci. Stretli sa nasledujúci deň 16. januára 2014 v nákupnom centre U. v Trenčíne a tam mu mal P. Y. oznámiť, že obžalovaná Mgr. B. N. ho oslovila s tým, aby zavraždil jej manžela a odstránil jeho telo. Výpoveď svedka P. L. o tom, že ho svedok Y. 15. januára 2014 kontaktoval a za akým účelom je použiteľným a riadnym dôkazom, vykonaným v súlade s ustanovením § 119 ods. 2 Trestného poriadku a je zároveň nepriamym podporným dôkazom osvedčujúcim pravdivosť výpovede svedka Y. a vytvárajúcim reťaz dôkazov tvoriacich podklad o istote odvolacieho súdu o vine obžalovanej Mgr. B. N. zo žalovanej trestnej činnosti.

Preto bez ďalšieho nemožno ako dôkaz vylúčiť ani výpoveď policajta, ktorý sa od svedka dozvedel skutočnosti, ktoré majú nasvedčovať spáchaniu trestného činu, s výnimkou skutočností, o ktorých sa dozvedel neskôr iba z vyjadrení, resp. vysvetlení na úkone zúčastnených osôb (teda aj oznamujúceho svedka) a ktoré možno získať len výsluchom týchto osôb v zodpovedajúcom procesnom postavení (primerane pozri rozhodnutie zverejnené v Zbierke pod č. 26/1989 tr.)

Ďalším dôkazom je výpoveď samotnej obžalovanej Mgr. B. N. z 25. júna 2015, pred prednesením ktorej uviedla, že je nevinná a vo výpovedi samotnej vypovedala, že P. Y. 15. januára 2014 v I. v jej dome bol. Ona ho zaviezla do I., pričom mu ukázala strom - olivovník, ktorý sa mal z domu odviezť. V nasledujúci deň bola spoločne so svedkom P. Y. u zubára. Obžalovaná v tejto výpovedi ďalej uviedla, že následne mala Y. zaviesť do I. 22. januára 2014 večer a neskôr 24. januára 2014 ráno, kde mal počkať na T. Q., ktorý jej dlhoval 1,5 milióna českých korún, a pri tej príležitosti, keby bol došiel Q. po olivovník, mal Y.Y. na Q. „zatlačiť“, aby peniaze vrátil.

Výpoveď obžalovanej z 25. júna 2015 je v rozpore s jej ďalšou výpoveďou presne o tri roky neskôr, v ktorej už tvrdila, že so svedkom Y.E. 15. januára 2014 v I. v dome určite byť nemohla, nestretla sa s ním, pretože v ten deň sa nachádzala v Starom Meste v Českej republike, kde kontrolovala účtovníctvo jednej spoločnosti. Od 10. januára do 22. januára 2014 nebola s Y. v osobnom kontakte, stretli sa až 22. januára večer v I. a 16. januára 2014 bola u zubára, ale nie s Y.Č.. Zmenu výpovede odôvodnila rozpomätaním sa na priebeh udalostí po tom, čo prešla liečbou, pri ktorej bola pod vplyvom silných antidepresív.

Rozpor tejto výpovede s predchádzajúcou, ale aj so skutočným stavom veci vyplýva nielen z výpovede svedka Y., ale aj zo zistení, ktoré vykonal prvostupňový súd a osvojil si ich aj odvolací súd, ktoré spočívajú v tom, že od 20. novembra 2013 bol konateľom spoločnosti W. - M. s.r.o. U. F., keď predtým bola konateľkou obžalovaná. Z toho sa dá odvodiť, že úkony v mene tejto spoločnosti mohol po tomto dátume robiť len U. F.. Navyše, z prečítanej správy Sociálnej poisťovne (č.l. 763 spisu), správy Všeobecnej zdravotnej poisťovne (č.l. 764 spisu) a potvrdenia zdravotnej poisťovne Dôvera (č.l. 765-766 spisu), ktoré boli prečítané na hlavnom pojednávaní 25. mája 2015, je zrejmé, že spoločnosť W. - M. s.r.o. počas svojej existencie neodvádzala odvody za žiadnu osobu, ktorá by bola zamestnaná v tejto spoločnosti. Za spoločnosť W. - M. s.r.o. nemohla teda konať žiadna iná osoba než U. F., ani obžalovaná Mgr. B. N., ktorá bola v čase spáchania skutku „len“ spoločníčkou tejto spoločnosti, čo ju neoprávňovalo konať v jej mene.

Z uvedeného možno vyvodiť, keďže obžalovaná sa v odvolaní domáhala verifikácie toho, že kontrolovala účtovníctvo v spoločnosti B. s.r.o. 15. januára 2014 a kontrolu účtovníctva v uvedenej firme mala mať vedenú v účtovníctve svojej spoločnosti, avšak kontrolu, podľa vlastných slov, neukončila, že prvostupňový i odvolací súd by márne pátrali po akýchkoľvek dokumentoch, ktoré by mali dosvedčovať túto skutočnosť. Tieto dôvody viedli najvyšší súd k odmietnutiu vykonania tých dôkazov, ktoré ohľadne kontroly účtovníctva B. s.r.o. mali potvrdzovať jej vykonávanie obžalovanou (výsluchy svedkov M. M., S. O.).

Z týchto dôvodov odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, hodnotil zmenenú výpoveď obžalovanej Mgr. B. N. ako nepravdivú. Odvolací súd podotýka okrem iného aj to, že obžalovaná mala byť liečená, resp. mala používať antidepresíva, podľa záznamov, ktoré predložila súdu, až od apríla 2015, pričom vo väzbe sa nachádzala od 24. januára 2014 do 22. augusta 2014, kedy pod vplyvom liečby a antidepresív byť nemohla, už aj kvôli tomu, že bola tehotná, neskôr porodila, avšak k rozпамätaniu sa na udalosti z januára 2014 došlo u nej až v roku 2018. Odvolací súd pre tento dlhý časový predel, ako aj pre to, že medzi rokom 2014 a 2015 obžalovaná po dlhé obdobie nebola vystavená (okrem psychického vnútorného tlaku z prebiehajúceho trestného stíhania) liečbe ani antidepresívam, nepovažuje túto výpoveď obžalovanej za pravdivú a v zhode s objektívnym stavom zisteným prvostupňovým súdom. Okrem toho sa žiada dodať, že obžalovanej v období rokov 2014 a 2015 nebolo upreté právo vyjadriť sa ku skutočnostiam, ktoré jej boli kladené za vinu, či už orgánmi činnými v trestnom konaní alebo súdom a pri šiestich výsluchoch buď odmietla vypovedať alebo sa k veci priamo nevyjadrovala, resp. odmietala vinu za skutok, ktorý jej bol kladený za vinu.

Ďalším nepriamym a podporným dôkazom, ktorý zároveň vyvracia obhajobné a odvolacie tvrdenia obžalovanej, je výpoveď svedka T. Q. a záznam odpočúvania telefonického hovoru medzi ním a obžalovanou z 20. januára 2014. K tomu odvolací súd na vysvetlenie uvádza, že ani výpoveď svedka Q., ani spomenutý záznam nie je ovplyvnený políciou, ktorá mohla po 16. januári 2014 pôsobiť na konanie svedka Y.. Je zrejmé, že tieto dôkazy boli vykonané až po tomto dátume, ale nie sú oným ovocím otráveného stromu, hoci záznam bol vyhotovený po tom, čo objektívne svedok Y. oznámil skutok polícii a tá podala návrh prostredníctvom prokurátora na vydanie príkazu sudcu pre prípravné konanie na odpočúvanie a záznam telefonických rozhovorov, najmä svedka P. Y. a obžalovanej Mgr. B. N.. Ide teda o zákonne získané dôkazy, ktoré boli vykonané a vyhodnotené v súlade so zákonom.

Z týchto dôkazov vyplynulo, že svedok Q. nebol osobou, ktorá by si od obžalovanej požičala 1,5 milióna českých korún v inkriminovanom období a svedok Y. nemal byť tým, ktorý mal tohto svedka počas návštevy v dome obžalovanej v I. prinútiť alebo nútiť k vráteniu tejto sumy obžalovanej. Ak by tomu tak malo byť, svedok Q. a obžalovaná by sa v telefonických rozhovoroch z 20. a 24. januára 2014 o tom akýmkoľvek spôsobom zmienili a rozprávali by sa aj o prípadnej návšteve Q. v I. a o požičaných peniazoch. Obsah telefonátu však je o niečom úplne inom a nie je ani o odvezení kosačky a olivovníka svedkom Q. z I..

Prvostupňový súd pritom správne vyhodnotil aj majetkové pomery obžalovanej Mgr. B. N. na podklade

znaleckého posudku znaleckej organizácie Expert Group, k.s. z 24. júna 2014 (č.l. 224-253 spisu). Z tohto znaleckého posudku vyplynulo, že obchodná spoločnosť W. - M. s.r.o., ktorá zastrešovala podnikateľskú činnosť obžalovanej, bola v roku 2011 v strate. Výsledky podnikateľskej činnosti za rok 2012 slúžili na pokrytie materiálových nákladov a služieb a nákladových úrokov z poskytnutých pôžičiek. Napriek neznámemu hospodárskemu výsledku tejto spoločnosti za rok 2013 obhajoba nepredniesla žiaden dôkaz o tom, že by hospodárenie obžalovanej, resp. jej ekonomická situácia umožňovala poskytnúť svedkovi T. Q. pôžičku v uvedenej sume. Pôvodný návrh obhajoby na vykonanie dôkazu - prečítanie účtovných dokladov spoločnosti W. - M. s.r.o. za roky 2012 a 2013 vzala obhajoba späť na hlavnom pojednávaní 25. mája 2015 (č.l. 780 spisu).

Na základe týchto skutočností potom prvostupňový i odvolací súd konštatovali nepravdivosť výpovede svedka T. Q. v tej časti, v ktorej vysvetľoval, z akého dôvodu sa mal v januári 2014 dostaviť do domu obžalovanej v I. a obranu obžalovanej v tejto časti nepovažoval za preukázanú. Obdobne sa toto konštatovanie týka aj výpovede svedka P. N.. Navyše k týmto dvom svedkom je treba uviesť to čo konštatoval už aj prvostupňový súd, že svedok P. N.Á. je bratom obžalovanej a svedok T. Q. je rodinným priateľom N., udržiujúcim veľmi blízky vzťah s obžalovanou i jej bratom. Z uvedeného je zrejmé, že výpovede týchto dvoch svedkov sú jednak ovplyvnené týmto blízkym vzťahom k obžalovanej, ako aj z toho vyplývajúcimi nielen osobnými, ale najmä podnikateľskými väzbami.

K takto vykonaným dôkazom odvolací súd na základe odvolacích námietok obžalovanej dopĺňa: Prvostupňový súd pri hodnotení dôkazov od str. 18 do str. 27 vrátane použil len v jedinom prípade argumentáciu spojenú s hodnotením úradného záznamu spísaného policajtom NAKA. Vzhľadom na to, že ide o úkon vykonaný pred začatím trestného stíhania a viaže sa na činnosť polície po oznámení skutku svedkom Y., je nutné súhlasiť s námietkou obhajoby, že takýto úkon nie je možné ako dôkaz použiť. Skutočnosť potvrdzovaná týmto úradným záznamom je napokon preukázaná výpoveďami svedkov Y. a L..

Obžaloba pôvodne kládla za vinu skutok, ktorý sa mal stať 15. - 24. januára 2014. Po vykonanom dokazovaní bol však skutok upravený len na konanie obžalovanej, ku ktorému došlo 15. januára 2014. O tomto dátume nemal ani súd prvého stupňa, ani súd odvolací pochybnosti, pretože vyplýva z už uvedených dôkazov - výpovedí svedkov Y. a L. (aj keď tento svedok si na hlavnom pojednávaní už na presný dátum na začiatku roku 2014 nevedel spomenúť). Dôkazy o skutočnostiach z dní nasledujúcich po 16. januári 2014 už prvostupňový súd na základe pokynu odvolacieho súdu z predchádzajúceho rozhodnutia nevykonával a už vykonané nevyhodnocoval a teda nepojal za podklad svojho rozhodnutia, vrátane výpovede svedka P. Y. o skutočnostiach, ku ktorým malo dôjsť po 16. januári 2014. Preto aj výčitka, že svedok P. Y. konal ako agent (provokatér) nie je namieste, pretože bola zohľadnená v rozhodnutí Špecializovaného trestného súdu i najvyššieho súdu. Pokiaľ obžalovaná v podanom odvolaní poukazovala na rozhodnutia najvyššieho súdu týkajúce sa nepoužiteľnosti dôkazu získaného prostredníctvom agenta provokatéra (sp. zn. 3 To 10/2012 a 5 To 9/2011), tieto považoval odvolací senát s poukazom práve na uvedené za bezpredmetné.

Odvolací súd sa síce námietkami obžalovanej vo vzťahu k právnej kvalifikácii jej konania bude zaoberať v ďalšom texte, ale na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že z vykonaných dôkazov a najmä z výpovede samotnej obžalovanej, ako aj z rozsudkov Okresného súdu Trenčín a Okresného súdu v Uherskom Hradišti, ale aj z výpovede poškodeného JUDr. L. S. vyplynulo, že svadba obžalovanej a poškodeného sa uskutočnila 16. novembra 2013, avšak už o 20 dní, 6. decembra 2013, na zabíjačke u brata obžalovanej v Stráni dochádza k vážnym nezhodám manželov a údajnému vymknutiu obžalovanej poškodeným z domu, pričom predtým spolu žili päť rokov, v roku 2011 si kúpili spoločný dom v I. - Q.. Dňa 27. decembra 2013 poškodený daroval manželke polovicu domu a prínaľeziacich pozemkov v I. - Q. XXX. K ďalšiemu zhoršeniu vzťahov došlo po 31. decembri 2013, keď sa obžalovaná nevrátila domov a napokon 14. januára 2014 navrhol poškodený obžalovanej rozvod manželstva. Z uvedeného vyplýva, že päťročný vzťah zavŕšený v novembri 2013 manželstvom sa v priebehu ani nie dvoch mesiacov rozpadol. Odvolací súd si preto v súvislosti s prerokúvanou vecou kládol celkom legitímnu otázku, či prvotnou pohnútkou pre spáchanie činu (pričom je potrebné vidieť rozdiel medzi pohnútkou a

motívom) popri konštatovaní prvostupňového súdu, že „pochádzala z dlhodobu trvajúcej nespokojnosti zo vzájomných majetkových vzťahov a manželských nezhôd“ nemohlo byť aj utajenie mimomanželského vzťahu a tehotenstvo z neho vyplývajúce, dodávajúc, že maloletá S. O. sa narodila 19. septembra 2014. Na túto otázku však najvyšší súd jednoznačnú odpoveď z vykonaných dôkazov nenašiel a preto sa stotožnil len s konštatovaním prvostupňového súdu.

Z týchto všetkých dôvodov odvolací súd nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné vyhovieť odvolaniu obžalovanej Mgr. B. N. a zrušiť napadnutý rozsudok, pokiaľ ide o jeho výrok o vine. Pokiaľ odvolací súd výslovne nereagoval na niektoré tvrdenia obžalovanej uvedené v odôvodnení odvolania, ohľadne týchto si osvojil konštatovania prvostupňového súdu, ktorý sa s nimi vysporiadal a na ne poukazuje.

Podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona príprava na zločin je konanie, ktoré spočíva v úmyselnom organizovaní zločinu, zadovážovaní alebo prispôsobovaní prostriedkov alebo nástrojov na jeho spáchanie, v spolčení, zhluknutí, návode, objednávaní alebo pomoci na taký zločin alebo v inom úmyselnom vytváraní podmienok na jeho spáchanie, ak nedošlo k pokusu ani dokonaniu zločinu.

Podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d), písm. f) Trestného zákona kto iného úmyselne usmrť s vopred uváženou pohnútkou, potrestá sa odňatím slobody na dvadsať rokov až dvadsaťpäť rokov. Odňatím slobody na dvadsaťpäť rokov alebo trestom odňatia slobody na doživotie sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

d) na chránenej osobe,

f) v úmysle získať majetkový prospech.

Podľa § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona chránenou osobou sa rozumie blízka osoba.

Podľa § 127 ods. 4 Trestného zákona blízkou osobou sa na účely tohto zákona rozumie príbuzný v priamom pokolení, osvojiteľ, osvojenec, súrodenec a manžel; iné osoby v rodinnom alebo obdobnom pomere sa pokladajú za navzájom blízke osoby len vtedy, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá právom pociťovala ako ujmu vlastnú.

Podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona účastník na dokonanom trestnom čine alebo na jeho pokuse je ten, kto úmyselne požiadal iného, aby spáchal trestný čin (objednávateľ).

Podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona kto iného úmyselne usmrť s vopred uváženou pohnútkou, potrestá sa odňatím slobody na dvadsať rokov až dvadsaťpäť rokov. Odňatím slobody na dvadsaťpäť rokov alebo trestom odňatia slobody na doživotie sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 závažnejším spôsobom konania.

Špecializovaný trestný súd správne a v súlade so zákonom podradil konanie popísané v skutku napadnutého rozsudku pod ustanovenia § 13 ods. 1, § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d), písm. f) Trestného zákona, pretože z vykonaných dôkazov vyplynulo, že obžalovaná úmyselným konaním s vopred uváženým úmyslom a vopred uváženou pohnútkou požiadala - objednala si u svedka P. Y. usmrtenie svojho manžela, zároveň tomuto presne popisala, akým spôsobom má skutok vykonať, zaviazala sa zadovážiť vražednú zbraň, ukázala mu miesto budúceho trestného činu, teatrálnu pred ním roztrhla pas poškodeného manžela a tým úmyselne zorganizovala obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy, pričom k pokusu ani k dokonaniu tohto obzvlášť závažného zločinu nedošlo. Z vykonaných dôkazov vyplynulo aj to, že k takémuto konaniu obžalovaná pristúpila pre to, že sa chcela zmocniť manželovho majetku. JUDr. E. S. bol v čase skutku, vzhľadom na manželský vzťah s obžalovanou, osobou blízkou v zmysle § 127 ods. 4 Trestného zákona a teda chránenou osobou podľa § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona.

Neobstojí však časť právnej vety, ktorú prvostupňový súd uviedol v napadnutom rozsudku, že obžalovaná taký čin chcela spáchať závažnejším spôsobom konania, nielen pre to, že vyjadrenie v právnej vete nenašlo odozvu aj v právnej kvalifikácii - číselnom označení paragrafov Trestného zákona -

§ 144 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, ale najmä pre to, že zo samotného skutku takáto kvalifikácia nevyplýva a mohla by sa snád' viazať na konanie popísané v skutku obžaloby, pretože takáto kvalifikácia bez bližšieho odôvodnenia vyplynula práve z obžaloby.

Rovnako tak nie je správna ani kvalifikácia konania podľa § 21 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, ktorú aplikoval prvostupňový súd na základe pokynu odvolacieho súdu z predchádzajúceho konania. Odvolací súd mylne túto kvalifikáciu uviedol ako správnu vo svojom rozhodnutí z 24. apríla 2018, sp. zn. 2 To 2/2017, prehliadnuc, že účastníctvo je možné len pri pokuse alebo pri dokonanom trestnom čine. Vzhľadom na to, že v predmetnom prípade išlo „len“ o prípravu, takáto kvalifikácia neprichádzala do úvahy.

Len toto pochybenie spoločne s konštatovaním prvostupňového súdu v právnej vete o závažnejšom spôsobe konania viedlo odvolací súd k zrušeniu napadnutého rozsudku a novému vyhláseniu rozsudku bez týchto chýb.

Úvahy súdu prvého stupňa týkajúce sa právnej kvalifikácie konania obžalovanej si odvolací súd inak v plnej miere osvojuje a na ne sa odvoláva.

Pokiaľ ide o výrok o treste, tento považuje najvyšší súd rovnako za zákonný a správny doplňujúc, že v zmysle zásady *reformatio in peius* (zásada zákazu zmeny k horšiemu) nemohol bez odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovanej uložený trest zmeniť - sprísniť. Navyše, uložený trest je na samej dolnej hranici prípustnej pre prípravu obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy po jeho mimoriadnom znížení podľa § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona.

Podľa § 39 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona súd môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatel'a za prípravu na zločin alebo za pokus trestného činu a ak vzhľadom na povahu a závažnosť prípravy alebo pokusu má súd za to, že použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom by bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na ochranu spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. Pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako osem rokov, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň pätnásť rokov.

Zaradenie obžalovanej pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona je taktiež v súlade so zákonom, pretože takému zaradeniu nebráni výmera uloženého trestu (nie je nad 15 rokov a nejde ani o trest odňatia slobody na doživotie).

Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia zaradí súd páchatel'a obzvlášť závažného zločinu.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona súd môže zaradiť páchatel'a aj do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia, než do ktorého má byť podľa odseku 2 zaradený, ak má so zreteľom na závažnosť trestného činu a mieru narušenia páchatel'a za to, že v ústave na výkon trestu iného stupňa stráženia bude jeho náprava lepšie zaručená. Takto môže do ústavu na výkon trestu minimálneho stupňa stráženia zaradiť páchatel'a aj vtedy, ak bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu za úmyselný prečin. Nemôže však do ústavu na výkon trestu s minimálnym alebo stredným stupňom stráženia zaradiť páchatel'a, ktorému bol uložený trest odňatia slobody na doživotie, alebo páchatel'a obzvlášť závažného zločinu, ktorému bol uložený trest odňatia slobody prevyšujúci pätnásť rokov.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad uloží súd páchatel'ovi, ktorého odsudzuje za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečný trest odňatia slobody. V zmysle tohto ustanovenia súd správne, s prihliadnutím na ustanovenie § 78 ods. 1 Trestného zákona, uložil toto ochranné opatrenie v rozpätí jedného až troch rokov - konkrétne vo výmere dvoch rokov.

Napokon, o veciach, ktoré boli vydané svedkom P. Y. (švihadlo a 8 kusov eska pások), resp. odňaté (zmršťovacia fólia) prvostupňový súd správne nerozhodol a bude preto prichádzať do úvahy vrátenie vecí tomu, kto ich vydal alebo komu boli odňaté, prípadne osobe, koho právo na vec je nepochybné (§ 97 ods. 1 Trestného poriadku). V prerokúvanom prípade neprichádzal do úvahy postup podľa § 60 Trestného zákona alebo § 83 Trestného zákona, pretože nebolo preukázané - v skutku uvedené, že tieto veci boli použité, určené na spáchanie trestného činu, získané trestným činom alebo ako odmena zaň alebo nadobudnuté za vec takto získanú (ako odmena). Z pôvodne uvedeného skutku v obžalobe totiž Špecializovaný trestný súd správne na základe pokynu odvolacieho súdu vypustil časť, ktorá sa týkala konania obžalovanej a svedka Y. po 16. januári 2014 - v nej uvedené konanie a na veci, ktoré mali byť pri tomto konaní použité, sa nemôžu citované ustanovenia § 60 alebo § 83 Trestného zákona vzťahovať.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.